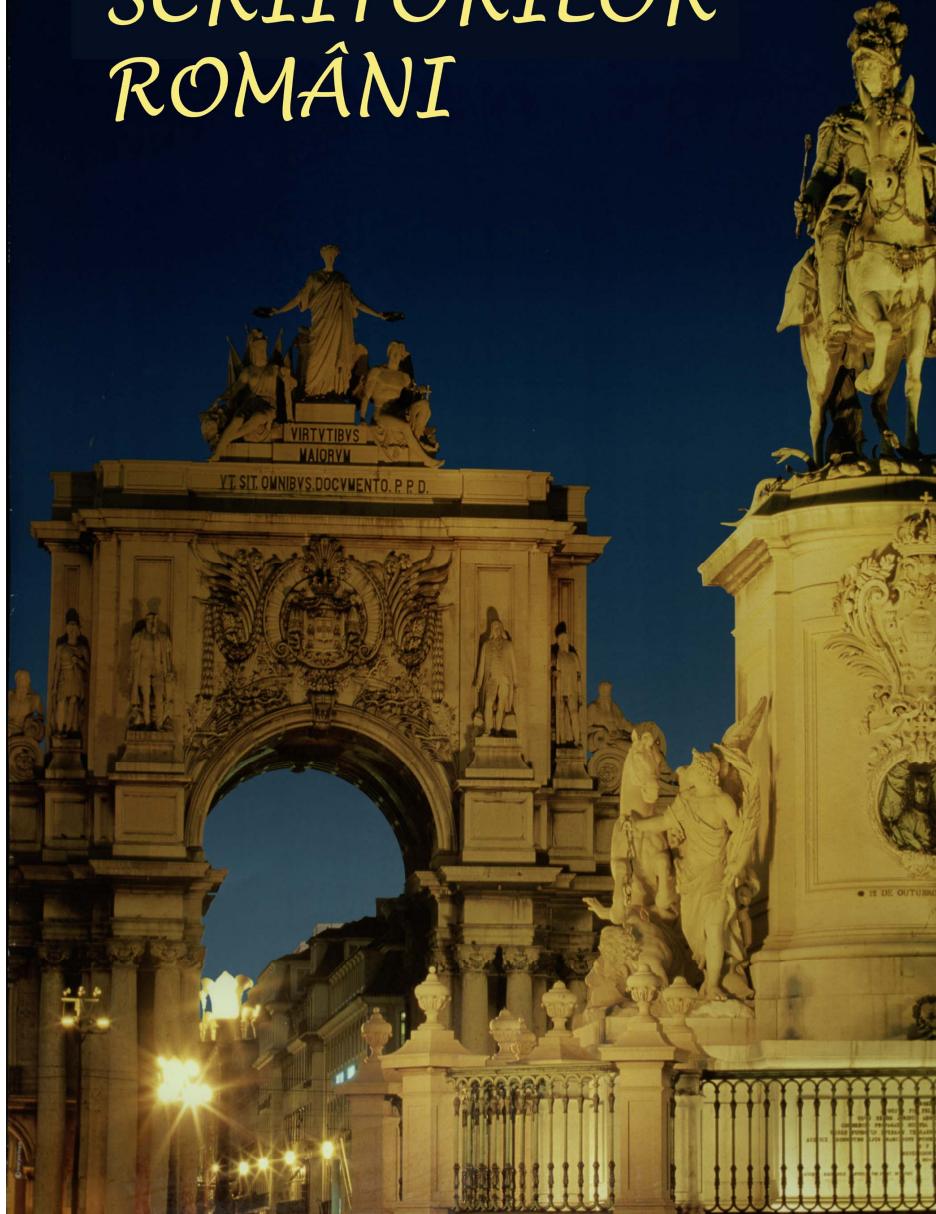
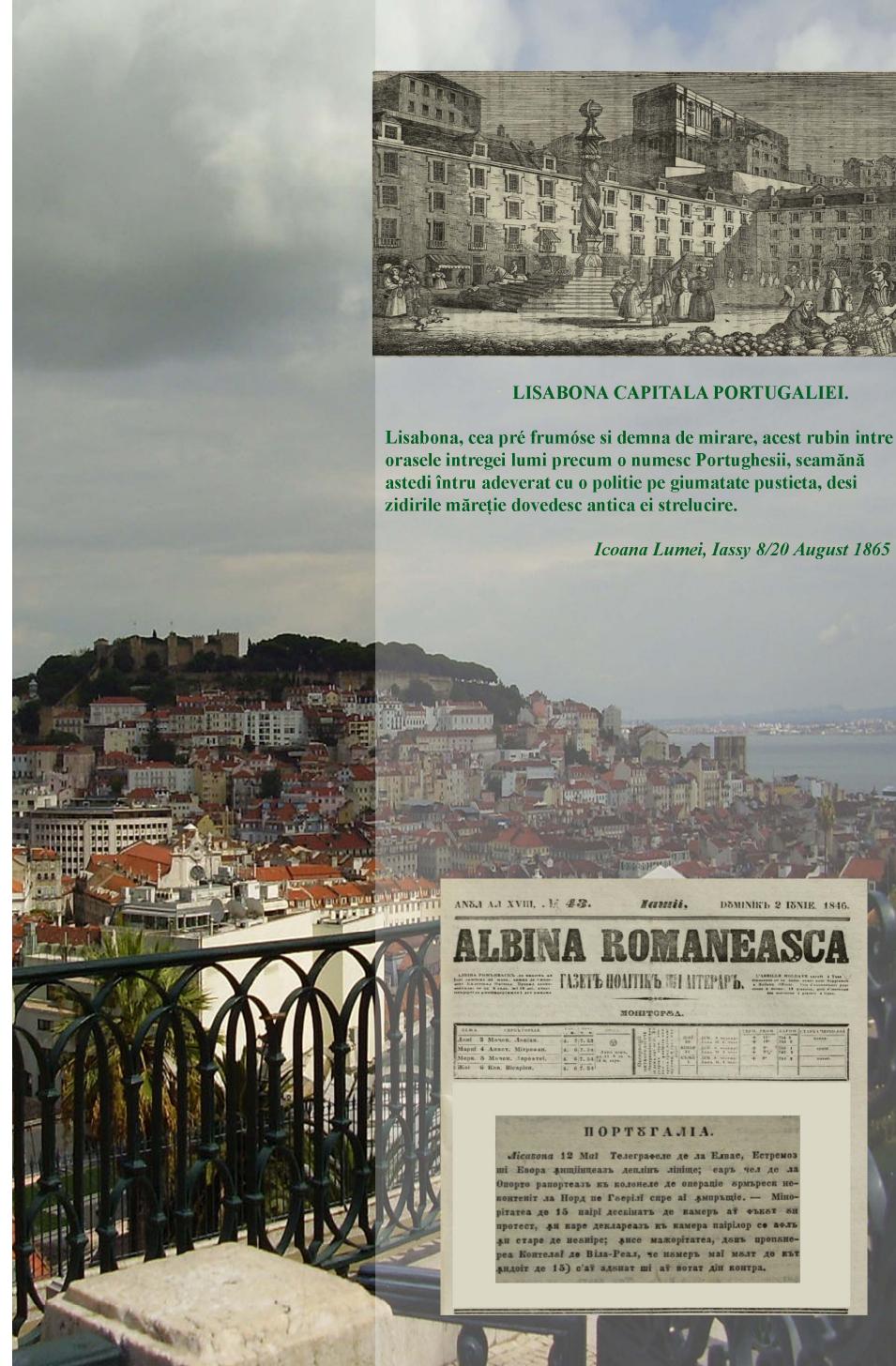


PORTUGALIA SCRIITORILOR ROMÂNI



BIBLIOTECA ACADEMIEI ROMÂNE









Quelques semaines auparavant, on avait célébré dans le vieux palais de las Necessidades de Lisbonne, un autre mariage qui unissait les Hohenzollern de Sigmaringen... à la Maison latine de Bragance. A la suite de démarches menées à bonne fin par la baron Roseberg, le prince Fernando avait accordé sa plus jeune fille, dona Antonia, à Léopold de Hohenzollern.

A cette occasion, le prince Charles fit un court séjour à Lisbonne... Il ne pouvait deviner alors que du mariage auquel il venait d'assister allait naître le prince héritier de Roumanie, dont lui-même devait être proclamé roi, le prince Ferdinand (d'après le nom de son grand-père maternel, dom Fernando), et je me demande s'il ne serait pas préférable, ... que notre roi adopte pour nom, lors de son couronnement, la forme de Fernand, plus latine que l'autre ?

Nicolae Iorga: Relations latines de la Famille Royale Roumaine, Jassy, 1917



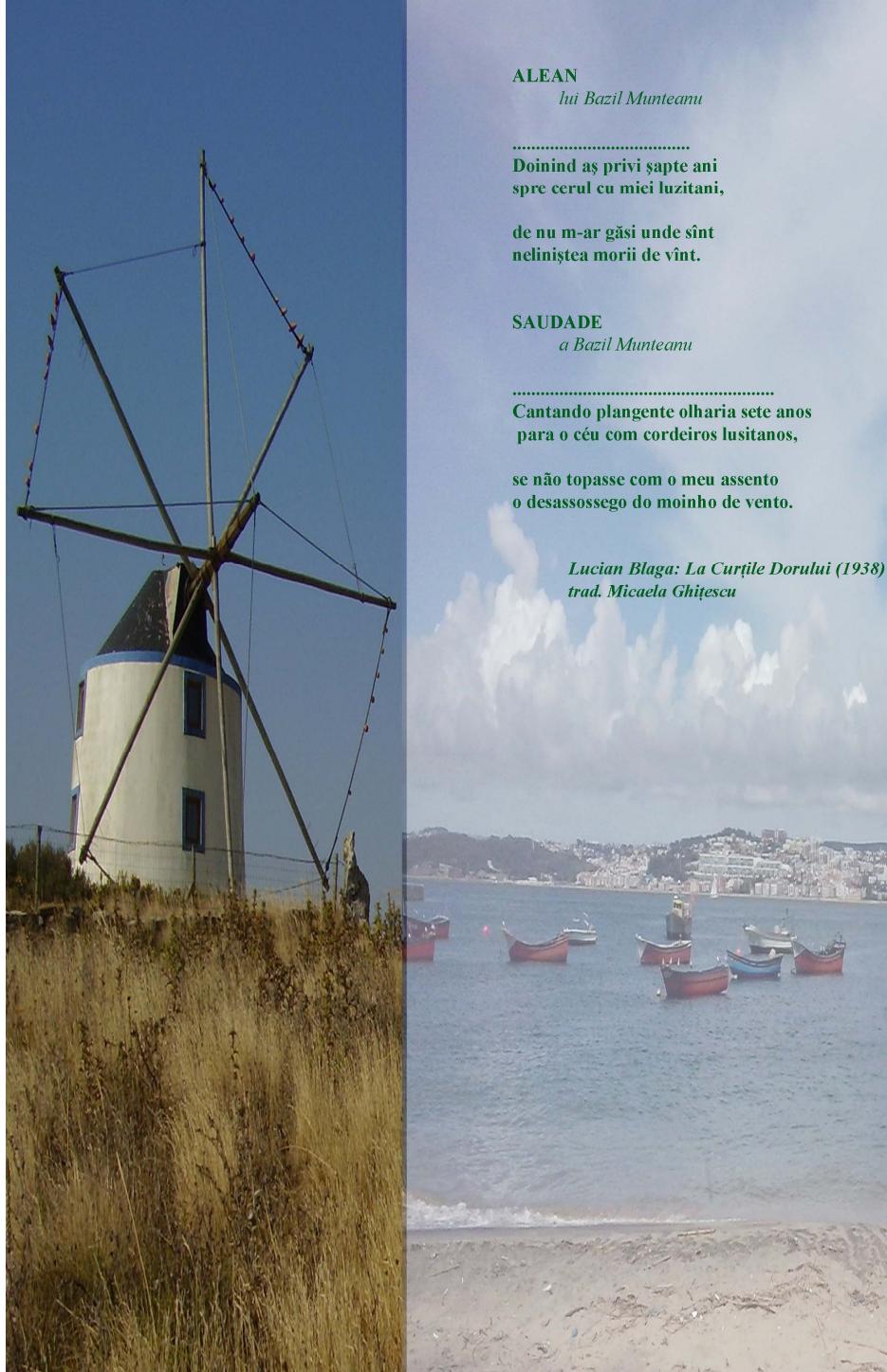


... Decorația acestora prezintă tot ce o imaginație nesățioasă și îndrăzneață a putut găsi în toate artele de săptămâna vremile. Nu se poate un amestec mai bine hrănind de toate inspirațiile vremilor anterioare, fără ca, totuși, ansamblul să fie greoiu și confus.

Originile acestui stil „manoesc” au fost căutate pretutindeni, și din piecee încercare a ieșit ceva. Dar, cum Ioan de Castilho a lucrat aici (după 1500), când delirul de bucurie al bogăților indiene descoperite se unia cu posibilitățile deschise prin stăpânirea lor, un lucru trebuie admis. Îndemnul a venit de la priveștean templelor imense ale acelor Indii în care tot ce închipuirea omenească poate născoci se unise într'un indescifrabil haos, capabil de a se rezolvi, după oarecare deprindere a ochiului, într'o covârșitoare armonie.

*Nicolae Iorga: Tara latină cea mai depărtată în Europa:
Portugalia, București, 1928*





ALEAN

a Bazil Munteanu

.....
Doinind aş privi săpte ani
spre cerul cu mici luzitani,

de nu m-ar găsi unde sănt
neliniştea morii de vînt.

SAUDADE

a Bazil Munteanu

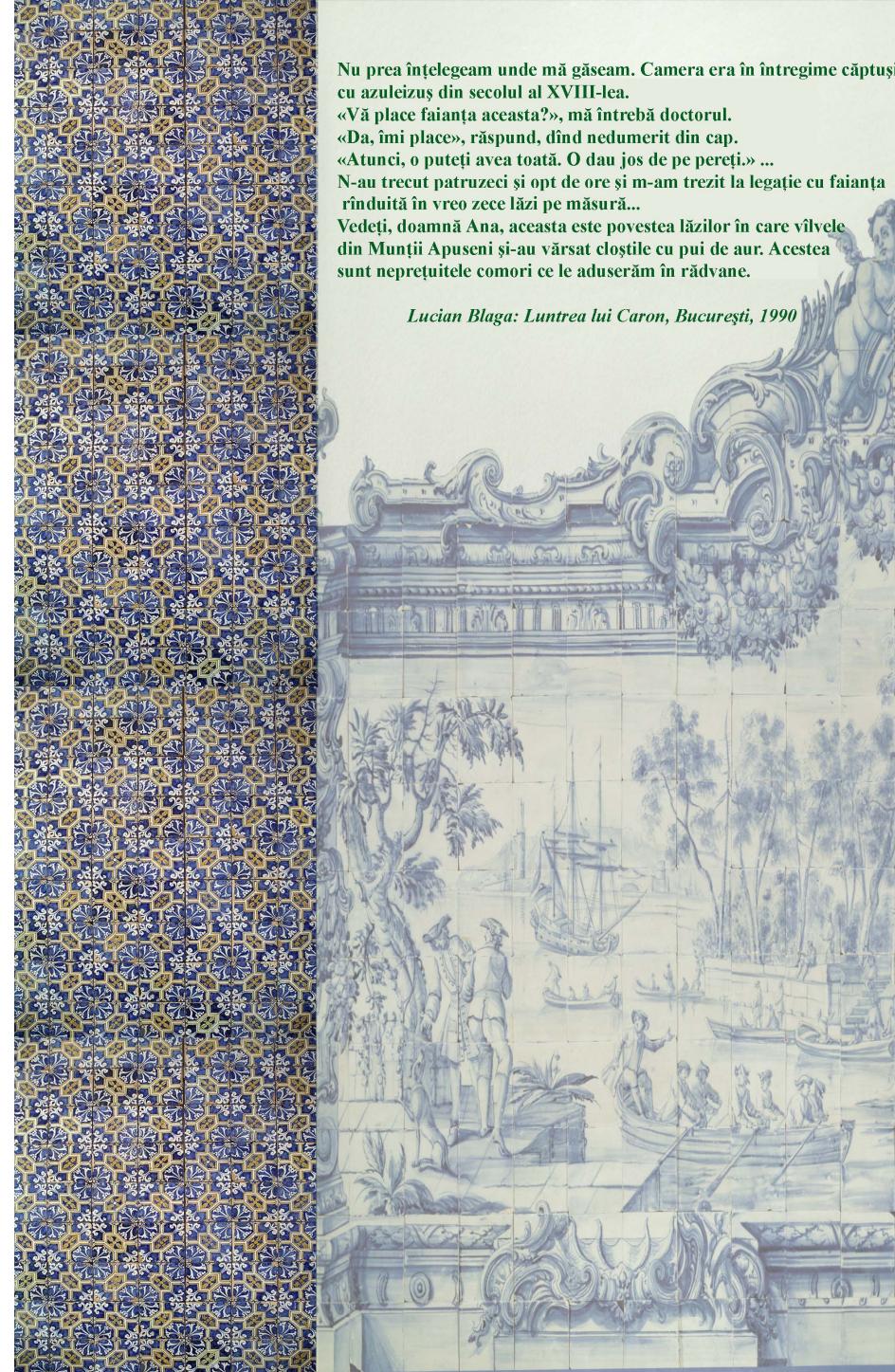
.....
Cantando plangente olharia sete anos
para o céu com cordeiros lusitanos,

se não topasse com o meu assento
o desassossego do moinho de vento.

Lucian Blaga: La Curțile Dorului (1938)

trad. Mihaela Ghițescu

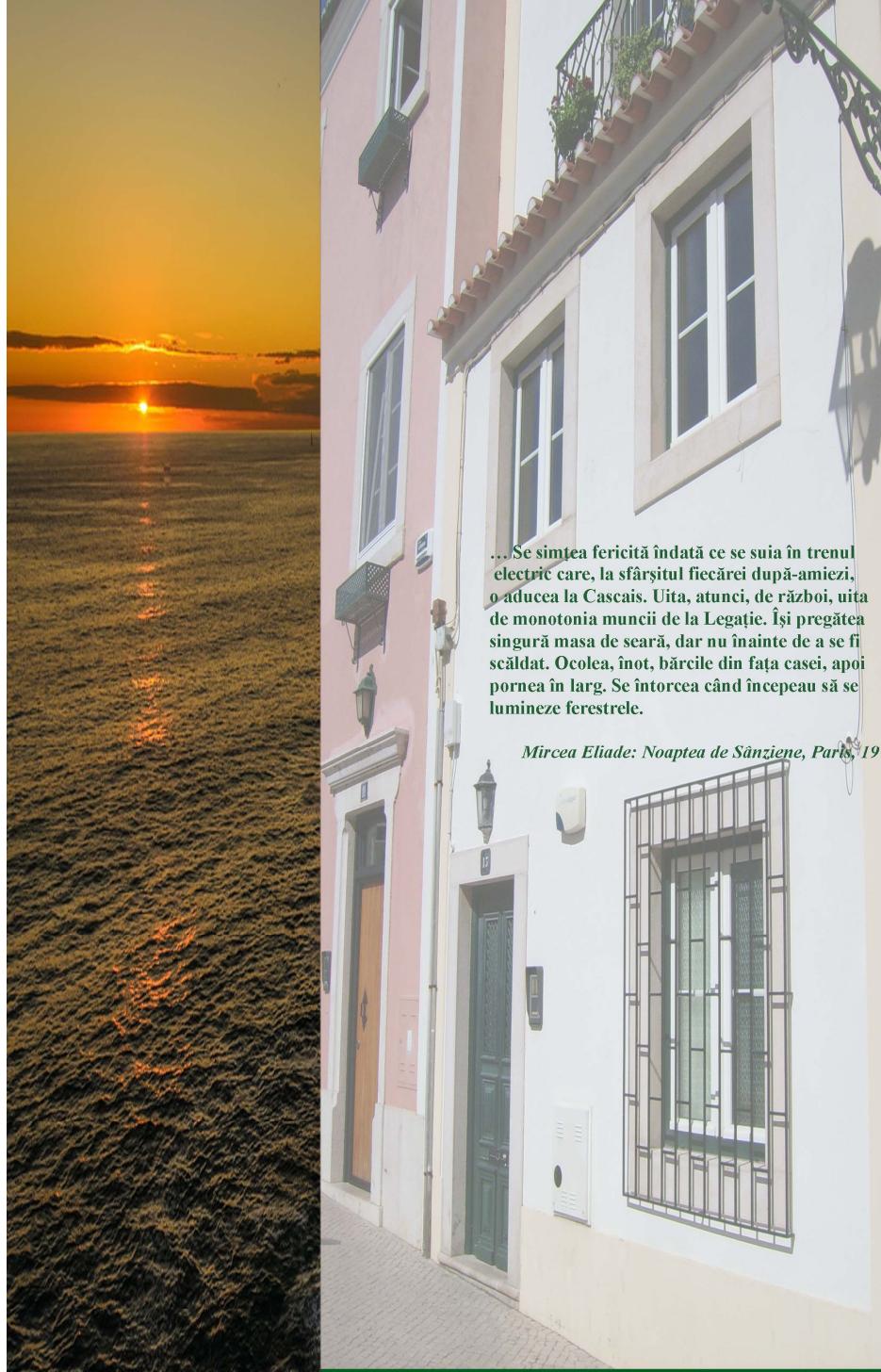




Nu prea înțelegeam unde mă găseam. Camera era în întregime căptușită cu azuleiuș din secolul al XVIII-lea.
«Vă place faianța aceasta?», mă întrebă doctorul.
«Da, îmi place», răspund, dind nedumerit din cap.
«Atunci, o puteți avea toată. O dau jos de pe pereți.» ...
N-au trecut patruzeci și opt de ore și m-am trezit la legătie cu faianța rînduită în vreo zece lăzi pe măsură...
Vedeți, doamnă Ana, aceasta este povestea lăzilor în care vîlvele din Munții Apuseni și-au vârsat cloștile cu pui de aur. Acestea sunt neprețuitele comori ce le aduserăm în rădvane.

Lucian Blaga: Luntrea lui Caron, București, 1990

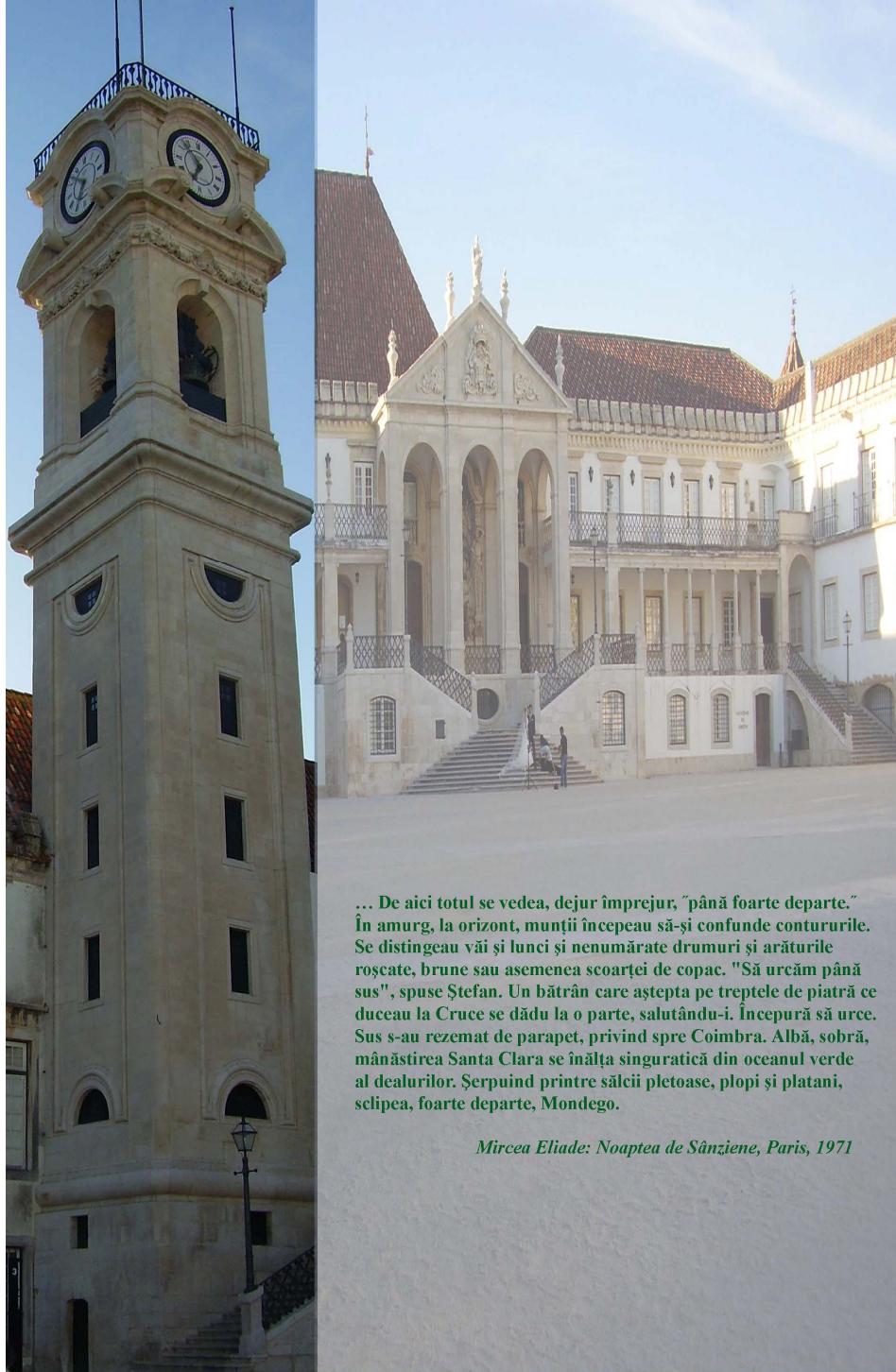




...Se simtea fericită îndată ce se suia în trenul electric care, la sfârșitul fiecărei după-amiezi, o aducea la Cascais. Uita, atunci, de război, uita de monotonia muncii de la Legație. Își pregătea singură masa de seară, dar nu înainte de a se fi scăldat. Ocolea, înnot, bărcile din fața casei, apoi pornea în larg. Se întorcea când începeau să se lumineze ferestrele.

Mircea Eliade: *Noaptea de Sânziene, Paris*, 1971





... De aici totul se vedea, dejur împrejur, "până foarte departe." În amurg, la orizont, munții începeau să-și confundă contururile. Se distingea vâi și lunci și nenumărate drumuri și arăturile roșcate, brune sau asemenea scoarței de copac. "Să urcăm până sus", spuse Ștefan. Un bâtrân care aștepta pe treptele de piatră ce duceau la Cruce se dădu la o parte, salutându-i. Începură să urce. Sus s-au rezemat de parapet, privind spre Coimbra. Albă, sobră, mănăstirea Santa Clara se înălță singuratică din oceanul verde al dealurilor. Șerpuind printre sălcii pletoase, plopi și platani, sclipea, foarte departe, Mondego.

Mircea Eliade: Noaptea de Sânziene, Paris, 1971



Vineri, 28 - luni, 31 ianuarie 1949

Vântul bate în uragan... După-masă, continuăm drumul nostru spre locul de destinație, terenul devine tot mai accidentat și șoseaua tot mai întortocheată, iar peisajul se schimbă în continuu. Văi frumoase, locuri extrem de stâncioase, altele formate dintr-o serie de mameloane asezate în mod regulat, unele lângă altele. Cerul s-a înnoarat cu totul când ajungem spre coasta de Sud, la Lagos, Portimão și, în sfârșit, la Praia de Rocha, unde vom sta două-trei zile.

*Carol al II-lea: Între datorie și pasiune; însemnări zilnice,
vol. VI, București, 2002*

